

30. obljetnica
osnivanja Ureda za
nacionalnu sigurnost i
Hrvatske izvještajne službe (6)

Mesić i Račan,

taj izdajnički ološ,

RASPUSTILI SU HIS I SIS

i svu dokumentaciju predali

haaškim istražiteljima

Raspuštanjem HIS-a i SIS-a raspušten je cijeli postojeći sustav nacionalne sigurnosti, novi sustav nije stvoren, pa se katastrofalne posljedice nezakonite devastacije osjećaju i danas

Piše: JOŠKO BULJAN

Odmah nakon završetka Oluje i mirne reintegracije Podunavlja nepripremljenoj Hrvatskoj i njezinu pravnom sustavu dolazili su zahtjevi za masovnim davanjem informacija i dokumenata o Domovinskom ratu. Ti su zahtjevi imali sva obilježja tzv. *fishing expedition* koji je u međunarodnom pravu nedopušten. Radi se o nespecificiranim zahtjevima za dokumentacijom da bi se u stilu Laurentija Berije nekoga optužilo, držalo u pritvoru pa tražilo po dokumentima bilo što da mu

se napakira. Tužiteljstvo Međunarodnoga kaznenoga suda u Haagu istraživalo je događaje iz Oluje protivno Rezoluciji 827. Vijeća sigurnosti UN-a i Ustavnom zakonu RH o suradnji s MKS-om, dakle potpuno protuzakonito. Hrvatska obavještajna zajednica predvođena HIS-om imala je obvezu i pravo suprotstaviti se tim protuzakonitim napadima na temelje naše države. Tuđmanova Hrvatska vodila je pred MKS-om spor oko pravne kvalifikacije Oluje i cijelo to vrijeme niti jedan hrvatski državljanin nije bio obvezan razgovarati s MKS-om dok se to pitanje ne riješi pred sudom. Nove optužnice, koje su mediji s vremena na vrijeme bombastično najavljivali, nisu

stizale. Da bi se oslobodilačka operacija Oluja mogla uspješnije procesuirati i kriminalizirati, trebalo je otkloniti te zakonske prepreke. Dolaskom nove vlasti 2000. izdaja je već bila utkana u mnoge političke programe hrvatskih stranaka i njihovih lidera. Ta politička odluka, ravna izdaji, bila je prvi potez tadašnjega predsjednika Stjepana Mesića i predsjednika Vlade Ivice Račana te njihovih pomagača po dolasku na vlast. Oni su najprije otkazali suradnju zastupniku Hrvatske pri MKS-u, američkom odvjetniku Rivkinu, zbog navodno "visokih troškova", da bi 14. travnja 2000. nerazumno političkom odlukom poništeli već dobiven spor (!) oko *subpoena*

Oni su 2000. **razorili** hrvatski nacionalni sustav sigurnosti

Odluku o uništenju sustava nacionalne sigurnosti, odnosno napadu specijalne policije na HIS, donijela je sljedeća skupina na sastanku u Uredu Predsjednika, na kojemu su bili predsjednik Republike Stjepan Mesić, predsjednik Vlade Ivica Račan, ministar obrane Jozo Radoš,

ministar unutarnjih poslova Šime Lučin, ministar pravosuđa Stjepan Ivanišević, predsjednica saborskoga Odbora za unutarnju politiku i nacionalnu sigurnost Đurđa Adlešić i Tomislav Karamarko koji je tada istodobno bio šef Mesićeva ureda, savjetnik za nacionalnu sigurnost i Predstojnik UNS-a.

Ozren Žunec odbio je sudjelovati u toj destrukciji i dao ostavku

i prekinuli akcesorni postupak o žalbi koju je Hrvatska pod nazivom "Mišljenje o Oluji" podnijela tužiteljstvu. Paralelno s tim, Mesićev ured pretvara se u središte destrukcije Tuđmanove politike, a na posebnom su udaru vojska, policija i obavještajne službe.

Napad specijalne policije na HIS

U to vrijeme, u funkciji stvaranja politički povoljnoga okružja za ono što slijedi mediji su svakodnevno plasirali laži o predsjedniku Tuđmanu sotonizirajući hrvatsku obavještajnu zajednicu koja je bila zadnja crta obrane hrvatske države. Tuđman je čovjek koji je "izolirao Hrvat-

sku", koji je imao "aspiracije prema tuđoj zemlji", potrebno je demontiranje ogromne vlasti koju je Tuđman "uzurpirao", ukidanje Ureda Predsjednika, crvenih tepiha i počasne garde. Prodaja predsjedničkoga zrakoplova, komercijalizacija Brijuna, ulaganje u trag novcu koji je "Tuđman pokrao i sklonio na stranim računima" itd. samo su neki od naslova koje su plasirali "nezavisni mediji" toga vremena. No entuzijastični detuđmanizatori pod vodstvom Stjepana Mesića i Ivice Račana nisu tom kampanjom samo populistički udarali na sve što je Tuđmanovo. Oni su promišljeno stvarali političku osnovu za ono što je slijedilo: korištenje Haaškoga tužiteljstva za obračun s

Tuđmanom i hrvatskom državom. Da bi taj plan mogli realizirati, pomno su odabrali ciljeve i najavili "racionalizaciju" vojske i policije, ukidanje i raspuštanje obavještajnih služba, bolju "suradnju" sa svijetom, posebice Haaškim tužiteljstvom. Time je taj politički ološ stvorio podlogu za tezu o udruženom zločinačkom pothvatu koja će čitavo vrijeme biti ključna za postupke protiv Hrvatske države, preko optužnica za generale.

Da bi se omogućilo suđenje hrvatskoj državi za Oluju i "udruženi zloči-

zadaču da stvori "ozračje demokracije i potpuni osjećaj slobode". Da je radio po zakonu, kao predstojnik UNS-a mogao je pokrenuti istragu Nadzorne službe UNS-a koja je bila zakonski ovlaštena da nadzire rad i zakonitost postupanja svih hrvatskih tajnih služba pa je tako Nadzorna služba mogla po zakonu istražiti i navodno curenje dokumenata, ne ugrožavajući sustav nacionalne sigurnosti. I Mesić i Karamarko dobro su znali da ne cure informacije iz obavještajne zajednice. Gdje curi, mogli smo gledati

na televiziji. Tih dana Ured predsjednika Mesića postao je glavno središte protutuđmanovske i protuhrvatske politike potvrđujući pravilo izrečeno u britanskom *siccomu Da, ministre*: država je jedini brod koji pušta odozgo. Tragično, međutim, Stjepan Mesić i njegov savjetnik za nacionalnu sigurnost Tomislav Karamarko toliko su se razigrali da je došlo do općega rasula u dilanju dokumentima, što iz Ureda Predsjednika što iz Račanove Vlade, međijima i tužiteljstvu. Nastala je zbrka u kojoj više nije bilo jasno što je objavljeno, što je traženo, što je poslano, što je završilo u Haagu. U tom vremenu Stjepan Mesić je skupini novinara britanske TV kuće *Newswatch* iz Londona protuzakonito dao pristup bez presedana hrvatskim tajnim dokumentima, omogućivši im uvid u 100 audio snimki i 17.000 transkripata i pravo da ekskluzivno snime skidanje voštanoga pečata s vrata sobe u kojoj su bili uredno pohranjeni transkripti i audio vrpce prvoga hrvatskog predsjednika i hrvatskoga državnog vodstva. Nakon toga britanska televizijska mreža *Channel 4* emitirala je, "dokumentarni" film "Hrvatska: Otkrivene su Tuđmanove vrpce" (Croatia: Tudjman Tapes Revealed) o "tajnom" arhivu Franje Tuđmana. U Hrvatskoj smo tih dana vidjeli priloge o tome na Dnevniku HTV-a, a potom u cijelosti u političkom magazinu '007' istog dana. Danas je potpuno jasno da su Stjepan Mesić i njegov savjetnik za nacionalnu sigurnost ujedno i predstojnik UNS-a Tomislav Karamarko kao i ostali izabrali transkripte koje su trebali najuvjerljivije potkrijepiti u Velikoj Britaniji znatno ranije stvorene predrasude o prvom hrvatskom predsjedniku kao stvarom djelatniku Bosne i Hercegovine, Miloševiću tajnom ortaku u "kovanju rata", narodnom pljačkašu, povijesnom revizionistu koji nije holokaust, despotu, diktatoru i na kraju krajeva, opakom ratnom zločincu.

Na tako teško kršenje zakona o tajnosti podataka tadašnji Savjetnik za nacionalnu sigurnost i Predstojnik UNS-a Tomislav Karamarko nije ni trepnuo, a kamoli upozorio ili zaustavio Stjepana Mesića u počinjenju teških kaznenih djela. On će postupiti upravo suprotno: kada su počele u državno odvjetništvo stizati kaznene prijave protiv Stjepana Mesića, Mesić će – da prikrije svoju

Karamarko je poslao Markačeve specijalce na HIS, šeficu Žunecova kabineta svukli do gaćica

U rano jutro 24. svibnja 2000. u prostorije HIS-a upali su policijski specijalci, Alfe, koje je još vodio general Mladen Markač te su počeli pretraživati sve koje su zatekli na poslu. Ta Karamarkova predstava trebala je poslužiti da se vrijedni Tuđmanovi obavještajci u javnosti prikažu kao kriminalci te da se pretresanjem do koje ponize pred cijelom državom. Pretražen je potpuno i ravnatelj u ostavi, dr. Ozren Žunec, a šefica njegova kabineta svučena je do gaćica. Toga dana Karamarko je poslao na raspolaganje od godinu dana sve one koji su na bilo koji način pokušali zakonski zaštititi hrvatsku državu od izdajnika. Svu dokumentaciju, uključujući i najveće državne tajne, predali su bez ikakve pravne osnove haaškim istražiteljima.

nački pothvat", trebalo je, Mesićevim rječnikom rečeno, "promptno ukinuti razne VONS-ove, SONS-ove i ostala paradžavna tijela" koja su do tada štitala nacionalne interese. Rušenje sustava nacionalne sigurnosti Mesić je povjerio svom "izvođaču radova" i lažnom desničaru Tomislavu Karamarku kojega je po dolasku na vlast postavio na čelo UNS-a. S toga mjesta Karamarko, sada kao Predstojnik UNS-a, pokreće istragu 25. veljače 2000., o "nestanku dokumenta HIS-a" iz Tuđmanova ureda, koja će mu poslužiti kao opravdanje za juriti na Tuđmanove sigurnosne službe. Navodno nema "SZUP-ove dokumentacije o prisluškivanju javnih osoba, HIS-ove istrage o organiziranom kriminalu i zloporabama u tajnim službama, materijala o obavještajnim previranjima oko Haaškog suda, ni kompromitantnih dokaza o hrvatsko-bošnjačkom ratu u

BiH". Paradoksalno, sam Karamarko koji je u tom trenutku Predstojnik UNS-a plasira izmišljotine protiv obavještajne zajednice na čijemu je čelu, govoreći u

Detuđumanizatori Mesić i Račan, umjesto zaštite hrvatske države, koristili su se Haaškim tužiteljstvom za obračun s Tuđmanom i hrvatskom državom

svome intervju u *Neđeljnoj Dalmaciji* kako su "službe u Tuđmanovo vrijeme djelovale izvan zakona, bile instrumentalizirane i zlorabljene" te da svi ključni ljudi moraju otići. Na sebe preuzima

izdaju – narediti uništenje sustava nacionalne sigurnosti, a taj će prijaviti posao povjeriti upravo Tomislavu Karamarku. Odluku o uništenju sustava nacionalne sigurnosti donijela je sljedeća skupina zavjerenika u Uredu Predsjednika na sastanku na kojemu su bili predsjednik Republike Stjepan Mesić, Predsjednik Vlade Ivica Račan, ministar obrane Jozo Radoš, ministar unutarnjih poslova Šime Lučin, ministar pravosuđa Stjepan Ivanišević, predsjednica saborskog Odbora za unutarnju politiku i nacionalnu sigurnost Đurđa Adlešić i Tomislav Karamarko koji je tada istodobno bio šef Mesićeve ureda, savjetnik za nacionalnu sigurnost i Predstojnik UNS-a. Nakon što su odlučili da specijalna policija napadne HIS, Đurđa Adlešić sazvala je sjednicu Odbora na kojoj je sve članove upoznala s to operacijom smišljenom u Uredu Predsjednika. Tako je o sudbini pobjedničke hrvatske obavještajne zajednice odlučivao hrvatski politički ološ.

Ološ preuzeo hrvatsku državu

Na put tim planovima neplanirano je stao novoimenovani ravnatelj HIS-a Ozren Žunec. Ovaj je sveučilišni profesor, teoretičar vojske i obavještajnih službi nakon upoznavanja ljudi, metoda rada i rezultata Hrvatske izvještajne službe, odbio sudjelovati u planu Mesića, Račana i Karamarka. On ne će pristati na Karamarkov plan da s policijom okupira HIS pa će zbog toga dati ostavku. Da bi izvršio svoje zadaće, Karamarko će Mesiću i Račanu za ravnatelja HIS-a predložiti Damira Lončarića, svoga pomoćnika iz policijske uprave zagrebačke, istog onog Lončarića koji mu je "sredio" da kao policijski šef (!) besplatno živi u stanu mafijaša Petrača. Odmah po Lončarićevu imenovanju, Karamarko je naredio pokretanje operacije rušenja sustava nacionalne sigurnosti. U rano jutro 24. svibnja 2000. u prostorije HIS-a upali su policijski specijalci, Alfe, koje je još vodio general Mladen Markač te su počeli pretraživati sve koje su zatekli na poslu. Ta Karamarkova predstava trebala je poslužiti da se vrijedni Tuđmanovi obavještajci u javnosti prikažu kao kriminalci te da se pretresanjem do kože ponize pred cijelom državom. Pretražen je potpuno i

Kako bi prikrrio svoju izdaju, Mesić je uništio sustav nacionalne sigurnosti

Predsjednik Republike u intervjuu "Glasbuzi" pohiće objašnjava kako je došlo do medijskih akcija unutar hrvatske obavještajne zajednice i tko je te akcije proveo

Akciju zaposjedanja HIS-a na Kunišćaku proveo je UNS

Račan pokrивao Mesićevo gaženje zakona

Nakon što su uništili sustav nacionalne sigurnosti u siječnju 2001. predali su cijeli Tuđmanov arhiv. Vlada Ivica Račana takvu je protuzakonitu aktivnost šutke promatrala i nije ništa poduzela da se to spriječi, a izdajnici kazne. Upravo suprotno svojim ustavnim i zakonskim obvezama, Račan i njegova bratija su na krilima ove izdaje i sami pokušavali ubrati što više političkih bodova, postajući tako sudionicima u nezakonitim poslovima antituđmanovskog dvojca sa Pantovčaka, prikrivajući i pokrivajući Mesićeve i Karamarkove nezakonite radnje, kojima su se u nezakonitom djelovanju uskoro pridružili i brojni Račanovi ministri.

U STRANI SU EKSPLOZIVNE ISKAPLJE. – ŽALOSNO POVIŠTIO PRED NALAZIBOJ TUĐMANOVIM, PISAO TAKIMERKA REPUBLICA

TUĐMANOV ARHIV IDE U HAAG

U STRANI SU EKSPLOZIVNE ISKAPLJE. – ŽALOSNO POVIŠTIO PRED NALAZIBOJ TUĐMANOVIM, PISAO TAKIMERKA REPUBLICA

ravnatelj u ostavci, dr. Ozren Žunec, a šefica njegova kabineta svučena je do gaćica. Toga dana Karamarko je prema svojoj "doušničkoj listi" poslao na raspolaganje od godinu dana sve one koji su na bilo koji način pokušali zakonski zaštititi hrvatsku državu od izdajnika. Sva rješenja o "raspolaganju" klasificirana su kao "DRŽAVNA TAJNA" tako da je svim djelatnicima koji su tako poslani na raspolaganje maksimalno otežana zakonska borba da se vrate na svoje radno mjesto. Tako je hrvatski politički ološ preuzeo hrvatsku državu. Onima koji su se žalili na ova protuzakonita rješenja Upravni sud odgovorio je brzo – tek nakon pet godina.

Raspuštanjem HIS-a kao krovne službe raspušten je cijeli sustav nacionalne sigurnosti i učinjen nepovratan korak u devastaciji dosegnute razine državnih institucija. Kako je uništen postojeći, a nikakav drugi nije uspostavljen, posljedice za cijeli sustav i za državu bit će katastrofalne. Nedugo nakon toga ista sudbina zadesila je i vojnu Sigurnosno-informativnu službu, koja je u medijima stekla zloglasan status jer je prepoznata kao glavna točka otpora planu kriminalizacije Domovinskoga rata, Tuđmana i Šuška. Ukiđanje služba, demonstriranje sile bez presedana u demokratskim društvima, proglašavanje krivaca prije sudskih presuda, pa čak i prije provedenih istraga, licitiranje haškim optužnicama, dopuštanje britanskoj službi MI-6 da se u Hrvatskoj obračunava s HIS-ovcima, lič kroz plaćene medije, bili su glavni elementi politike "detuđmanizacije" kakvu je provodio hrvatski politički ološ predvođen Mesićem i Račanom. To nije bilo sve. Uz pomoć ljudi koje je taj dvojac inaugurirao u sam vrh obavještajnoga i sigurnosnoga sustava kao i na bitne pozicije unutar policije i vojske (a radilo se mahom o "proverenom kadru" bivše države), kreirana je politika koja je ostavila devastirajuće posljedice na državnu politiku i međunarodni položaj Hrvatske. Te posljedice nisu proizlazile iz toga što su predsjednik Tuđman i njegovi suradnici radili nedjela koja je trebalo skrivati, nego zato što su nakon objavljivanja tisuća državnih dokumenata i transkripata hrvatska politika, njezini nositelji, njezini ciljevi, dosezi, kapaciteti i mogućnosti

Gordan Čačić legalizirao Mesićevu izdaju pa je tako i sam postao izdajnik

U vezi ovog zahtjeva posebno Vas molimo, a što se odnosi i na člane osobe u SREI, da proučite prijedloge Tužiteljstva MKSJ-a i Ureda Vlade RH, gdje se predlaže da analitički tim Tužiteljstva u zajedničkom djelovanju s djelatnicima SREI ostvari neposredni pristup bazi podataka o presretanim razgovorima koji se odnose na istrage i postupke pred MKSJ-om, ali se također navodi kako Tužiteljstvo već raspolaze "neslužbenom kopijom" preko 30 000 obavještajnih izvješća sastavljenih u RH uz koje se čak nalaze i imena operativaca koji su ih sastavljali.

Ukoliko smatrate da bi bilo surhovitije postupiti na predloženi način (zajednički rad na bazi podataka u trajanju dva do četiri tjedna s početkom 25. Kolovoza 2003.) molimo Vas da predložite modalitete rada u kojima bi bilo moguće ispuniti obveze iz zahtjeva uz maksimalno njere zaštite tajnosti ostalih podataka kojima raspolaze Sredstvenja EI.

Radići da se radi o postupci koji je u tijeku potrebno je vrlo žurno postupati.

S poštovanjem,

Nakon što je uništen SIS, VSOA je postala leglo izdajnika. Ta agencija u kolovozu 2003. legalizirala je izdaju 30000 obavještajnih izvješća hrvatske obavještajne zajednice koje je neki Mesićev izdajnik nelegalno predao MKS-u u Haagu. Umjesto da ravnatelj VSOA-e general Gordan Čačić podigne kaznenu prijavu protiv nepoznatog počinitelja za kazneno djelo izdaje, on je napravio potpuno suprotno, legalizirao je izdaju i tako sam postao izdajnik.

postali otvorena knjiga za sve hrvatske neprijatelje.

Šeparović kao "vrsni" stručnjak

Reformama sustava u kojima su konačno na kraju formirane dvije službe, jedna civilna i jedna vojna, zabijeni su zadnji čavli u lijes hrvatske nacionalne sigurnosti. Neprirodno stopljene obavještajne i protuobavještajne službe – koje se u svojem poslu koriste posve različitim metodama – dodatno su onemogućene nemogućim i zapetljanim sustavom odlučivanja i vođenja – o čemu, uostalom, hrvatska javnost ima prilike čuti od vremena do vremena, kad ju se zabavlja raznim imenovanjima načelnika. Još od Miroslava Šeparovića slušali smo – tko se sjeća – o tomu da obavještajna služba mora raditi "po zakonu". Taj pravnik s dovoljnim (2) iz Ustavnoga prava nije mogao barem provjeriti da je prema Bečkim konvencijama špijunaža zabra-

njena pa je zato i tajna. Ona je po svojoj naravi protuzakonita, ali to tom lošem daku nije išlo u glavu. Kakve uspjehe može postići služba koja samu sebe ograničava arbitarnim propisima? Da se i ne govori o tomu da je u svim tim promjenama i obračunima duboko narušeno povjerenje koje je u tim poslovima zaista ključno – tko će riskirati glavu za službu koju izdaje vlastito vodstvo?!

Na kraju, kad već danas nemamo nikakve ozbiljne službe, kad je zapravo posve svejedno hoće li ovaj ili onaj "klasić" biti na čelu neke od tih nemogućih slovnih kombinacija, ipak možemo biti optimisti: na ovim prostorima nikada niti jedna vojska (pa ni njezina obavještajna služba) koja je ušla u rat, nije iz njega izišla. Na ovim prostorima uvijek se formira neka nova vojska, nova služba koja će pobijediti, dok će stare strukture nestati. Tako je bilo s hrvatskim obavještajnim službama u Domovinskom ratu, a tako će biti i u budućnosti, ako bude trebalo.